

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń Na Życie Polisa - Życie

Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2011 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie o kosztach zawarte w pkt. 4

wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 28 kwietnia 2011 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i w tym zakresie przekazuje
sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2011 r. zasądził od strony pozwanej Towarzystwa Ubezpieczeń na Życie „Polisa – Życie” S.A. w W. na rzecz M. D. - adwokata ustanowionego powódce z urzędu kwotę 3.600 zł wraz z należnym podatkiem VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej za obie instancje, przyjmując za podstawę tego rozstrzygnięcia art. 102 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe rozstrzygnięcie pozwana zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 100 k.p.c., przez jego nieuwzględnienie i niedokonanie wzajemnego zniesienia kosztów procesu w sytuacji, gdy pozwany wygrał proces w 50%; art. 102 k.p.c., przez jego zastosowanie i niewskazanie, jakie względy słuszności przemawiały za obciążeniem pozwanego kosztami procesu, w sytuacji, kiedy wygrał on sprawę w 50%, a nadto § 6 i § 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.), przez niewłaściwe zastosowanie stawek minimalnych za prowadzenie sprawy.

W konkluzji pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, bądź też o uchylenia tego orzeczenia w całości i zniesienia kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, sposób stosowania art. 102 k.p.c. podlega dyskrecjonalnej ocenie sędziowskiej i w zasadzie wymyka się spod kontroli sprawowanej przez Sąd Najwyższy, chyba że zaskarżone orzeczenie zostało wydane z rażącym naruszeniem reguł wprowadzonych w tym przepisie (por. postanowienie z dnia 25 marca 2011r., IV CZ 136/10, niepubl.). Nadto, o tym, w jakim stopniu strona wygrała lub przegrała sprawę decyduje rezultat przeprowadzonego porównania roszczeń dochodzonych z roszczeniami ostatecznie uwzględnionymi, przy czym porównania tego dokonuje się mając na względzie ostateczny wynik procesu, nie zaś rozstrzygnięcia

w poszczególnych instancjach (por. postanowienie z dnia 16 lutego 2011 r., II CZ 203/10, niepubl.).

W sprawie niniejszej skarżąca wygrała proces w połowie, co oznacza, że powódka przegrała go w takim samym stosunku. W takiej sytuacji art. 102 k.p.c. nie znajduje zastosowania, gdyż na podstawie tego przepisu sąd może tylko nie zasądzać od strony przegrywającej całości lub części kosztów, nie może natomiast zasądzić na jej rzecz kosztów od strony wygrywającej (por. postanowienie z dnia 30 sierpnia 1979 r., II CZ 86/79, OSNC 1980, nr 3, poz. 55). Sąd Okręgowy wadliwie zatem zasądził od pozwanej jako strony w części wygrywającej proces na rzecz pełnomocnika powódki ustanowionego z urzędu kwotę 3.600 zł wraz z należnym podatkiem VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu. Nadto Sąd ten w ogóle nie wskazał, jakie względy przemawiały za zastosowaniem art. 102 k.p.c.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c. orzekł, jak w sentencji.